

Suomalaisen maatiaiskan sailytysohjelma

Tiedote 2003

Suomalaisen maatiaiskanalan säilytystyötä vuodesta 1998

MTT:n (Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskus) suomalaisen maatiaiskanalan säilytysohjelma aloitettiin vuonna 1998. Ohjelman aikana eläinten lukumäärä on kaksinkertaistunut, joten tärkein päämäärä on toteutunut: maatiaiskana ei ole kuollut sukupuuttoon.

Säilytysohjelman tavoitteet

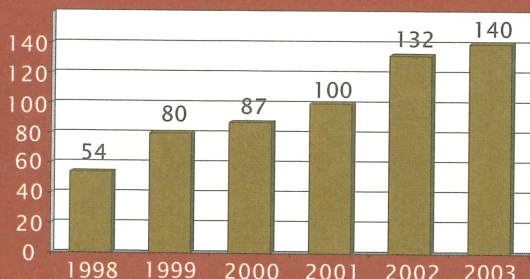
Suomalaisen maatiaiskanalan säilytysohjelman tärkeänä tavoitteena on estää maatiaiskanalan sukupuuttoon kuoleminen ja sen rotupuhtauden säilyminen. Maatiaiskanalan pitäminen kotitarve- ja pienkanaloissa on pyritty vakiinnuttamaan. Suomalaisesta

maatiaiskanasta on erillisiä kanakantoja eli sukulinjoja. Säilytysohjelmassa ylläpidetään yli kymmentä erillistä kantaa, joille on annettu nimet joko löytöpaikkakunnan tai alkuperäisen säilyttäjän mukaan. Säilytysohjelmassa on mukana kantatiloja, poikasten ja siitosmunien tuottajia ja säilyttäjiä. Kantatiloilta on saatu ne kanakannat, joita ohjelmassa säilytetään. Poikasten ja siitosmunien tuottajat säilyttävät kanakantaa, mutta myös harjoittavat pienimuotoista eläinaineksen myyntiä. Säilyttäjät eivät yleensä harjoita myyntiä, mutta uudistavat kanakantaansa omaa säilytystyötään varten.

Graafeja

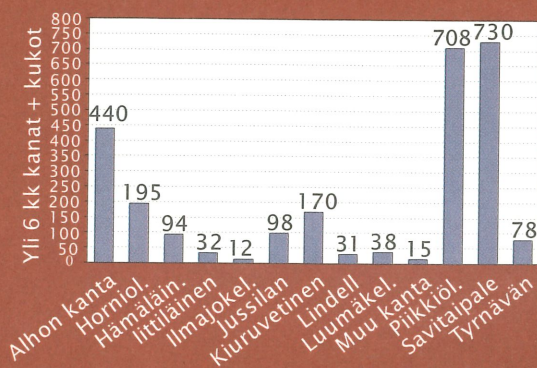
Graafi 1

Säilytysohjelmassa mukana olevien säilyttäjien määrän kehitys 1998 - 2003. Vuoden 2003 tilanne on säilyttäjien määrä 15.11.2003.

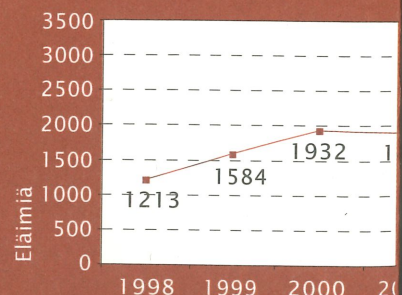
Graafi 2

Eläinmäärät kannoittain vuonna 2002

Graafi 3

Maatiaiskanalojen määrän kehitys 1998 - 2003.

Säilytysohjelmaan liittymisen ehdot

Säilytysohjelmassa vaaditaan, että eläimiä pidetään niiden lajityypillisissä käyttäytymistapoja edistävissä olosuhteissa. Kanalan on oltava ikkunallinen lattia-pehkkukanala, jossa on orret ja jossa kanoilla on ulkoilu- ja kylpymahdollisuus.

Kanojen lisäyksestä pitää vuosittain huolehtia joko kanan alla haudottaen tai koneella hautoen. Rodun monimuotoisuuden turvaamiseksi neljää - viittä kanaa kohden on oltava yksi kukko. Kanakanta pidetään puhtaana eli risteytyminen muiden kanarotujen kanssa estetään. Eri maatiaiskanakantojakaan ei risteytetä keskenään. Ohjelman mukaan säilyttäjä saa pitää vain maatiaiskanoja – ja ainoastaan yhtä kantaa. Kanojen määrästä ja hyvinvoinnista pidetään kirjaa vuosiraporttia varten. Vuosiraportin tiedot tallennetaan maatiaiskanarekisteriin, josta kasvattajien yhteystiedot ovat eläinten hankkimisesta kiinnostuneiden saatavissa. Vuosiraporttien perusteella saadaan tietoa maatiaiskan rotuominaisuuksista ja säilytysohjelman onnistumisesta.

Säilytysohjelman kehitys

Graafissa 1 nähdään säilyttäjien määrän kehitys vuosina 1998 - 2003 (luku sisältää myös poikasten ja siitosmunien tuottajat). Aluksi säilyttäjiä oli 54, nyt jo 140. Ohjelman liittyneiden säilyttäjien motivaatio on vuosien kuluessa kasvanut, mikä ilmenee vuosiraporttien korkeana palautusprosenttina. Vuonna 2002 palautettiin 98% pyydytyistä vuosiraporteista. Innokkaimmat maatiaiskan kasvattajat keräävät tietoa myös maatiaiskan tuotantokyvystä ja sopeutumisoimaisuuksista.

Graafissa 2 nähdään säilytysohjelmassa mukana olevien yli puolivuotiaiden eläinten määrät kannoittain vuonna 2002. Kanakannoista yleisimmät ovat Savitaipaleen kana ja piikkiöläinen. Alhon kana eli pieni itäsuomalainen, horniolainen ja Kiuruveden kana ovat seuraavaksi yleisimmät. Tavoitteena on, että kantojen suosio jakautuisi nykyistä tasaisemmin.

Graafissa 3 on kuvattu kanamäärän kehitys vuosina 1998 - 2002. Kanamäärä on vuoteen 2002 kaksinkertaistunut, eikä suomalainen maatiaiskana ole enää rotuna uhanalainen, mutta edelleen kuitenkin vaarantunut. Uhanalaisessa rodussa on alle 1000 lisääntyvää naarasta ja vaarantuneessa alle 5000.

Maatiaiskan hedelmällisyysominaisuudet

Kanan hedelmällisyyttä kuvaavia mittareita ovat sukukypsyyssikä ja munantuotantokyky. Sukukypsyyssikä ilmoitetaan tavallisimmin, kuinka monta päivää (tai viikkoa) on kulunut kuoriutumisesta, kun puolet saman haudontaerän kanoista on aloittanut muninnan. Munantuotantokykyä mitataan suhteella munamäärä/kana/päivä.

Graafissa 4 nähdään säilytysohjelmassa olevien kanaloiden keskimääräinen munatuotos kanaa kohti päivässä (vasen asteikko, pylväät) ja sukukypsyyssikä viikkoina (oikea asteikko, viiva). Maatiaiskanat munivat keskimäärin 0.5–0.8 munaa päivässä ja saavuttavat sukukypsyyden 22.8–30 viikon ikäisinä.

Maatiaiskan munat ovat tavallisimmin kermanvärisiä tai beigesyvyisiä (kaksi kolmesta munasta). Joka viides muna on ruskea. Valkoisia tai muunvärisiä munia on vähän.

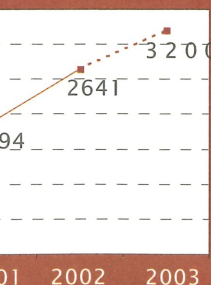
Kanan haudontaviettiin vaikuttavat ympäristö- ja ruokintaolosuhteet, mutta myös perintötekijät. *Graafissa 5* nähdään hautovien kanojen osuus kaikista kanoista kannoittain. Hautovien kanojen osuus vaihtelee kolmesta prosentista aina 27 prosenttiin asti. Suositeltavaa olisi, että maatiaiskanat itse hautoisivat seuraavan sukupolven, mutta konehaudontakin on täysin perusteltua. Näin uhanalaisia kantoja saadaan nopeasti elvytettyä ja voidaan varmistua siitä, että mahdollisimman moni kana ja kukko saa yksilöitä seuraavaan sukupolveen.

Tiina Tuovinen ja Juha Kantanen, MTT

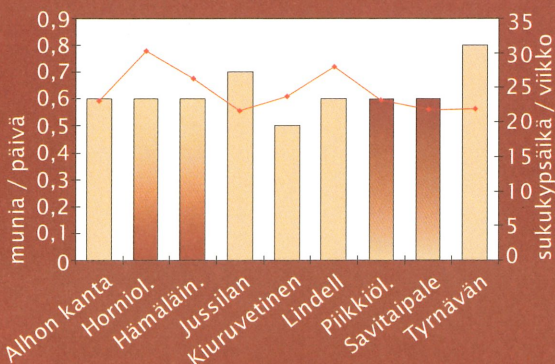

T.Tuomela/MTT:n arkisto

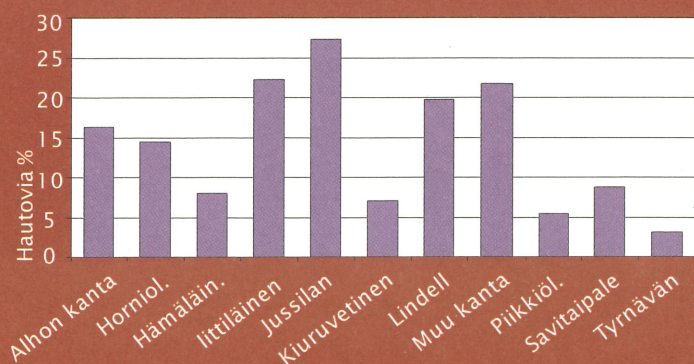
itys säilytysohjelmassa

Graafi 4
Kanojen hedelmällisyysominaisuuksia kannoittain.

Graafi 5
Hautovien kanojen osuudet vuonna 2002

Aamunkoiton sanansaattajasta teollisuusyksiköksi

Varhaisimmat merkit villikanan kesyttämistä ovat noin 7000 - 8000 vuotta vanhoja. Burmassa esiintyvä punainen viidakkokana on kesyn kanan villi kantalaaji. Syyt kesyttämiseen olivat paljolti erilaiset kuin muiden kotieläinten. Kanaa ei kesytetty ruoan saannin ja taloudellisen hyödyn vuoksi, vaan kulttuurillisiin tarpeisiin. Uskonto, kukkotappelut, ennustaminen ja noituus olivat tärkeitä syitä kesyttämässä.

Kana levisi Burmasta Intiaan, Persiaan sekä Eurooppaan hitaasti ja arkeologisten luulöytöjen perusteella erilaisia reittejä pitkin. Vanhassa kirjallisuudessa 2000 - 700 vuotta ennen ajanlaskua mainitaan, että kukko oli Persiassa aamunkoiton sanansaattaja ja pahalta suojelija.

Euroopan vanhimmat kesyn kanan luulöydöt ajoittuvat noin 4500 vuoden taakse. Kreikan kulttuurista on noin 200 vuotta ennen ajanlaskua kirjallista tietoa kananpidosta ja sen roolista kulttuurissa. Kana oli tärkeä uskonnollisissa menoissa. Kukkotappelut olivat urheilua ja huvittelua. Munia ja lihaa käytettiin myös ravinnoksi. Teksteissä on kuvauksia eri kanatyypeistä ja kanojen värivaihteluista. Kreikkalaiset levittivät kanoja myös Sisiliaan ja Etelä-Italiaan.

Kanan leviäminen alkoi toden teolla Rooman valtakunnan aikana (1000 eKr - 400 jKr). Rooman valtakunta laajeni suurimmillaan koko Välimeren ympäri, aina Keski-Eurooppaan asti. Roomalaisten mukana kanat levisivät kaikkialle heidän laajaan valtakuntaansa. Kanan käyttö ruokana yleistyi. Kuitenkin uskonnollinen merkitys oli vielä suuri, kanoja käytettiin myös kukkotappeluissa ja ennustamiseen.

Rooman valtakunnan aikana alkoi tieteellinen työ. Roomalaiset tunsivat heteroosin eli risteytyselinoiman kanakannan kehittämässä, kun kaksi erilaista kanalinjaa risteytettiin keskenään. He käyttivät pakkosyöttöä ja heillä oli eri rotuja ja linjoja. Keski-Euroopan kanarodut olivat jo silloin ruumiinrakenteeltaan raskaampia kuin Etelä-Euroopan rodut. Tämän päivän yleisin valkoinen munijakana, Leghorn, on alkuperältään italialainen rotu. Sattuma, kanakantojen maantieteellinen eristäytyminen sekä eläinten tuonti ja vienti maasta toiseen ovat suurimpia syitä eri linjojen ja rotujen syntyyn.

Tämän päivän linjojen kehittyminen

1800-luvun loppupuolella alkoi todellinen kanan ulkomuotojalostus. Eri linjoille ja roduille laadittiin tarkat ulkomuoto- ja värikriteerit. Tuotanto-ominaisuuksiin ei kiinnitetty huomiota. 1800-luvun lopulta ovat peräisin kaikki tämän päivän rodut.

Osassa Eurooppaa ja Aasiaa on vielä kanalinjoja, jotka on valittu muun kuin tuotannon perusteella. Kukkotappelut ovat suosittuja osassa maailmaa vielä tänäkin päivänä. Erikoissiipikarjanpitäjät pitävät yllä pieniä erikoislinjoja, joissa ulkomuoto ja värit ovat valinnan kohteena.

Elintarviketeollisuuden kehittyminen 1900-luvun alussa ja toisen maailmansodan jälkeen johti toisenlaiseen kananjalostukseen. Teollisuus valitsi parhaimmat rodut ja linjat kananmunien ja lihan tuotantoon ja alkoi kehittää niitä. Ensin yritettiin tuottaa lihaa ja kananmunia samasta eläimestä, mutta siitä luovuttiin pian. Kananmunien ja siipikarjalihan tuottaminen

Savitaipaleen kukko ja kanoja

T. Niemelä/EJA:n arkisto

Piikkiöläinen kanta MTT:n
Elonkierto-esittelypuistossa

T. Tuomela/MTT:n arkisto

Pieni itäsuomalainen kanta

T. Niemelä/EJA:n arkisto

Horniolaisia kanoja ja kukkoja

T. Niemelä/EJA:n arkisto

Kanakantoja

Kantojen välisiä eroja voidaan havaita eläinten elopainossa ja tuotanto-ominaisuuksissa. Tietulle kanakannalle ominaista höyhenpuvun väriä ei ole.

Savitaipaleen kana

Savitaipaleen kana on yleisin maatiaiskanakanta. Kana – kuten voidaan todeta nimestä – on lähtöisin Savitaipaleen kunnasta. Kanojen höyhenpuvun väri on musta-, ruskea- tai harmaasävytteinen. Säilytysohjelmassa on ollut myös kirjavia ja vaaleasävyisiä kanoja.

Piikkiöläinen kana

Piikkiöläinen kanakanta on yhden kanankasvattajan säilytystyön tulos. Kanta on lähtöisin Varsinais-Suomesta, mutta levinnyt nyt ympäri Suomea.

Alhon kana eli pieni itäsuomalainen kanta

Kanta on kooltaan pienempi kuin Savitaipaleen kana tai piikkiöläinen. Pienessä itäsuomalaisessa maatiaiskanassa on ainoana kantana punasävyinen yleisin värityyppi.

ovat tänä päivänä kaksi täysin eri teollisuuden haaraa. Kanojen häkkikasvatus ja parantunut ruokinta edesauttoivat suurien yksiköiden syntyä. Perustettiin kananjalostusyhtiöitä, jotka kehittivät jalostusmenetelmiä ja paransivat tuotanto-ominaisuuksia valinnan avulla.

Tällä hetkellä tuotantoeläimet ovat erilaisia linjaristeytyksiä. Jalostuksella pyritään parhaaseen mahdolliseen tuotokseen mahdollisimman pienillä kustannuksilla. Maailmanmarkkinoita hallitsee kolme yhtiötä: Ranskassa Hubbard/Isa, Hollannissa Hendrix poultry breeders ja Saksassa Lohmann/Hyline. Valkoinen Leghorn -jalosteet hallitsevat valkoisen kuorimunan tuotantoa ja Rhode Island Red ruskean munan markkinoita. Suomessa ei ole omaa kananjalostusta. Maahantuojat tuovat isovanhempaispolven eläimiä. Siitos- ja kasvatuskanalat tuottavat eläimet tuotantokanaloille tarkan suunnitelman mukaan.

Vuonna 2012 Euroopan Unionin alueella astuu voimaan häkkikielto. Sen mukaan tuotantokanoja saa pitää ainoastaan virikehäkeissä (orsi, munintapesä, hiekkakylpypaikka), kerrosritiläkanalassa tai lattiakanaloissa. EU-alueella koko tuotanto on suurten muutosten edessä. Kansainvälisten jalostusfirmojen

on pystyttävä tarjoamaan eläimiä hyvin erilaisiin tuotanto-olosuhteisiin ja kulttuureihin. Tämä hillitsee jonkin verran geeniaineksen katoamista. Jalostusyhtiöt eivät halua ylläpitää eri linjojen ja rotujen geenipankkia, joten on tärkeää, että eri maiden tutkimuslaitokset, yksityiset yhteisöt ja kansalaiset kasvattavat riittävästi eri alkuperäisrotujen ja kantojen eläimiä. Kanan monimuotoisuus on tae sille, että eläimiä voidaan jalostaa myös tulevaisuudessa erilaisiin tuotantoympäristöihin.

Maria Tuiskula-Haavisto, MTT

Kiuruveden kanakantaa

M. Airaksinen

Yrjö Tuunanen/MTT:n arkisto

Horniolainen kana

Horniolaisen kanan juuret ovat nykyään Vammalaan kuuluvan Karkun Hornion kylällä. Kanta on maatiaiskanakannoista alkukantaisiin. Sen lisääntyminen perustui kymmeniä vuosia pelkästään kanaemojen haudontaan. Kanta oli vähällä hävitä. Horniolaisia kanoja on lisätty hautomakoneella Uudenmaan maaseutuopiston Hyvinkään toimipisteessä. Vuonna 2003 horniolaisia kanoja oli jo 13 tilalla.

Kiuruveden kana

Kiuruveden kana on nimensä mukaisesti kiuruvetisen kasvattajan säilyttämä, ja sillä on nyt yksi siitosmunantuottaja. Kanat ovat mustan- tai ruskeansävyisiä, vaaleita tai kirjavia. Kukoissa on edellä mainittujen värien lisäksi myös punasävyisiä.

Muita kanakantoja

Rekisteröityjä kanakantoja ovat edellisten lisäksi Jussilan kanta, hämäläinen, iittiläinen, ilmajokeläinen, jalasjärveläinen, jämijärveläinen, Lindellin kana, luumäkeläinen ja tyrnäväläinen kanta. Näistä jämijärveläinen on sittemmin todettu Jussilan kannaksi. Maatiaiskan kan säilytysohjelmassa voidaan jatkossa selvittää DNA-tutkimuksin, ovatko jotkut kanakannat perinnöllisesti niin samanlaisia, että ne voitaisiin yhdistää yhdeksi kannaksi.

Maatiaiskan sailyttajan kokemuksia

Meistä tuli maatiaiskanojen kasvattajia olosuhteiden pakosta ja olosuhteiden mahdollistamana. Allergia pakotti luopumaan koirasta ja samoihin aikoihin muutimme vanhaan omakotitaloon, jonka pihapiirissä oli vanha navetta helposti kanalaksi muunnettavissa. Vuosi oli 2000 eli kokemuksia kananpidosta on nyt neljä vuotta.

Maatiaiskanoihin päädyimme, koska Marketta oli työpaikassaan Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskuksessa Jokioissa kuullut naapurilaitoksella tehtävästä maatiaiskanojen säilytyksestä. Sieltä saimme myös vinkit, mistä kanoja voisi kysellä. Saimmekin ostaa Laura Kamililta Myrskylästä kahdeksan kanaa ja kukon, jotka olivat silloin vuoden ikäisiä. Pääsimme siis heti myös munien makuun.

Ennen kanojen hankkimista opiskelimme kanatietoutta mm. Helena Tengvallin kirjoittamasta oppaasta ”Kanojen hoito, opas vapaiden kanojen kasvattajalle” (Maaseutukeskusten liitto, www.maaseutukeskus.fi). Se antoi hyvät eväät aloittelevalle harrastekanan pitäjälle. Tänä syksynä on ilmestymässä myös uusi Tarja Niemelän kirjoittama kanaharrastajan opas.

Ei rehua, ei valoa – ei munia

Kanojen hoito on melko yksinkertaista, kunhan käytettävissä on sopivat tilat. Meidän kanalamme on vanhassa karjakeittiössä, jonne rakensimme munintapesät ja orret. Myöhemmin lisäsimme vielä sontalevyn orsien alle ja näin kuivikkeen vaihtovälit pitenevät selvästi.

Olemme osallistuneet neljänä kesänä maatiaiskanaseminaariin ja näillä retkillä kannattaa pitää silmät auki. Toisissa kanaloissa vieraillessa saa hyviä vinkkejä. Meille on tarttunut reissuilta mm. salmiakkikuviainen munintapesän malli. Kannellisesta muovämpäristä saa myös hyvän ulkotarhaankin soveltuvan ruokintastian, kun tekee kylkiin aukot.

Muuten kanan hoidon perusteet ovat meillä varsin yksinkertaiset: Ravintoa (kauran, ohran ja vehnän jyviä, kaupan puolitiivistettä, soraa, kalkkia, vettä ja ruoantähteitä), valoa (talvella valaistus hoituu ajastimella toimivalla lampulla) ja puhtaanapito. Taannoin maatiaiskanaseminaarissa kuulimme mielestämme legendaarisen ytimekkään yhteenvedon kanojen hoidosta: Ei rehua, ei valoa – ei munia.

Me emme ole suoneet kanoillemme ihan täydellistä talvilepoa, mutta talvikaudella muninta hiipuu meilläkin. Alla olevassa graafissa ensimmäisen munintakauden tuloksista piirretty munintaprocentin kehitys osoittaa sen selvästi.

Kanojen terveydenhoidossa paras lähestymistapa on pyrkiä estämään sairastumiset ennakolta. Raadollisimmillaan kanojen terveydenhoito on kuolleiden kanojen keräämistä pois. Muutama sairastapaus meilläkin on ollut. Aikansa nuutuneita ja halvaantuneita kanoja on hoidettu eristyksissä, mutta eivätpä ne juuri ole toipuneet. Armomurha on osoittautunut oikeaksi ratkaisuksi. Kanan lopettaminen kannattaakin osata.

M. Rinne

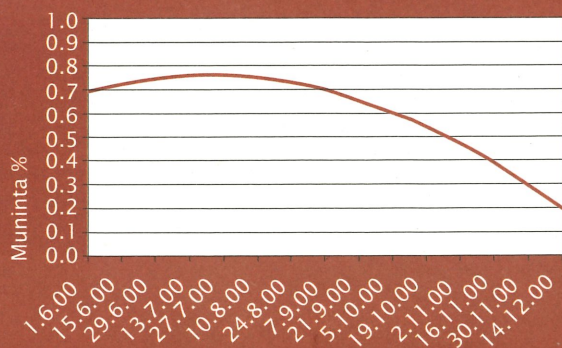
Kanojen viisaus geneettistä

Ennen kananpitäjäksi ryhtymistä emme ajatelleet kovin suuria kanojen viisaudesta. On kuitenkin hämmästyttävää, miten monenlaisia asioita kanat ”osaavat”. Erityisesti munien haudonnan ja poikasten hoitamisen seuraaminen on ollut hienoa. Olemme kuulleet useamman Esa Alkulan pitämän seikkaperäisen, ammattitaitoisen ja pitkän esitelmän haudontakoneen äärimmäisen monimutkaisesta toiminnasta – ja kanaemo osaa saman homman.

Meidän perheemme on kananpidon aikana kasvanut kahdella lapsella, joten lastenhoitoa on opiskeltu niin kirjoista kuin kokemuksen kautta. Kanaemo saa tuon kaiken viisauden geneeissään eli toimii vaistojaan varassa. Tällainen tieto ei välttämättä toimi kovin hyvin poikkeuksellisissa tilanteissa tai epäluonnollisissa olosuhteissa (esim. kana hiekkakylpee ritilälläkin), mutta meidän kotitarhassamme kanat ovat osoittaneet monenlaisia kykyjä.

Kanojen viisaudella on myös kääntöpuolensa. Heikkoutta ei kanaparvessa hyväksytä vaan armotta sairas kana tai heikko poikanen nokitaan henkiiheveriin. Tekisi mieli sanoa, että kanat eivät ole kovin inhimillisiä, mutta ei heikkojen hoivaaminen taida aina kuulua ihmistenkään ominaisuuksiin.

Munintaprocentin kehitys Vivolassa v. 2000

Kanankasvatuksen plussat ja miinukset

HYVÄÄ	HUONOAA
Joustaa käytettävissä olevan ajan mukaan	Kanala vaatii sopivan ulkorakennuksen
Ei sido päivittäin	Kukot metelöivät ja voiva olla vihaisia
Ylläpito edullista	kontaktin luominen kanaan aikaa vaativaa
Tuottaa munia, lihaa, kanan kakkaa	Tarharakennelmat eivät aina ole pihan kaunistus

Kevättalvella Irakin sodan aikaan syöstiin vallasta myös meidän Eikka-kukko. Poikansa Aapeli otti vallan eikä tuntenut armoa Eikkaa kohtaan. Nämä veriset episodit eivät aina tunnu kananhoitajasta miellyttäviltä, mutta ne on hyväksyttävä osaksi kanojen luontoa. Se on sellaiseksi kehittynyt evoluution myötä, ja palvelee lajin säilymistä yksittäisen linnun sijasta.

Geeniruokaa ketuille

Kotikanojen seuraaminen on mielenkiintoista, sillä lintuja pääsee tarkkailemaan niiden normaaleissa askareissa pidemmän aikaa. Linnut ovat rentoja eivätkä pelkää tarkkailijaansa.

Ensimmäisen kesän kanat olivat vapaana pihalla, jolloin niistä oli paljon seuraa. Ne tulivat muun muassa kerjuulle, kun joimme päiväkahveja pihalla.

Nyt olemme kuitenkin joutuneet pitämään linnut tarhassa. Hyviä syitä on kaksi. Ensinnäkin turhan moni geeniperimältään arvokkaista piikkiöläisistämme joutui lähimetsien kettujen ja kanahaukkojen suihin. Luulisi pikkupedoilla olevan jouta-vampaakin ravintoa, mutta toisaalta syöväthän ketut liito-oraviakin.

Toinen syy ovat pihalla touhuavat pienet lapsemme Reetta ja Atte. Kukot ja kanatkin voivat olla aggressiivisia pikkulapsille ja kanankakka ja rehukipot ovat myös jonkinasteinen hygieeninen ongelmia. Hyvin kanat ovat tarhassa oloonkin sopeutuneet, vaikka kyllä täysin vapaana kulkeva parvi oli tosi viehättävä.

Puutarhalle aiheutuneet tuhot pysyivät meidän melko suuressa pihassa aisoissa, mutta tietyt kasvit (mm. kesäbegoniat ja krassit) karsiutuivat nopeasti kukkapenkeistä.

Harrastus jäsenyy

Olemme vuosittain osallistuneet maatiaskanaseminaareihin eli vuonna 2000 Pikku-Kilissä Lieksassa, vuonna 2001 Hyvinkäällä, vuonna 2002 Töysässä LuoMusan yhteydessä ja tänä vuonna Tammelassa. Tapaamiset ovat selvästi vahvistaneet identiteettiämme maatiaskan säilyttäjinä.

Samaan aikaan Maatiainen ry on ottanut rooliinsa aktiivisemmin maatiaiseläinten säilyttämisen ja ollut erityisen aktiivinen kanaasioissa. Tarja Niemelä on toimittanut Maatiainen-lehteen runsaasti kana-aiheista luettavaa.

Maatiainen ry:llä on myös verkkosivut (www.maatiainen.fi). Toivoisimme sivuille enemmän materiaalia ja jonkinlaista interaktiivisuutta, jolloin ne vielä paremmin toimisivat maatiaskanaharrastajia yhdistävänä ja palvelevana välineenä.

Loppusyksystä 2003 käynnistyvä Suomen Siipikarjaliiton Pikkusiipi-palvelun sisältö ja toimivuus ovat vielä arvoitus.

Tarvitsisimme myös toimivan kanojen kauppapaikan. Kysyntää maatiaskanoille ilmeisesti olisi, koska meillekin on jokunen kysely tullut. Valitettavasti emme ole kanoja voineet myydä, kun omakin parvi on vain supistunut. Toivottavasti tulevana kesänä saamme uusista tipuista täydennystä kanalaamme.

Kokonaisuudessaan kanaharrastus on osoittautunut antoisaksi. Kanankasvatuksen plussat ja miinukset taulukossa on yhteenveto harrastuksen hyvistä ja huonoista puolista.

Toivotamme kaikille maatiaskanokien säilyttäjäille paljon munia ja tipuja!

Vivolan väki + siivekkäät

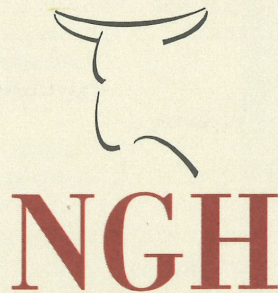
Marketta Rinne ja Reijo Ahokas, Vivola,
Kärköläntie 1515, 03850 PUSULA,
sähköposti: marketta.rinne@mtt.fi

T.Tuomela/MTT:n arkisto

Maatiaskan säilytysohjelmaan voi liittyä ottamalla yhteyttä MTT:hen tiina.tuovinen@mtt.fi, puh. (03) 4188 3624 tai 040 8430510. juha.kantanen@mtt.fi, puh. (03) 4188 3626, fax 03 4188 3618.

NGH, Pohjoismainen geenipankki kotieläimille on rahoittanut tämän suomalaisen maatiaiskan säilytysohjelman tiedotteen. Kiitämme NGH:ta tuesta. NGH on Pohjoismaiden ministerineuvoston organisaatio, jonka toimisto on Norjassa Norjan maatalousyliopistossa Åsissa Oslon eteläpuolella. NGH ei säilytä eläingenivaroja alkio- ja sukusolugeenipankkeja perustamalla, vaan NGH on eläingenivarojen tietokeskus. NGH julkaisee tiedotteita myös suomenkielellä. Jos haluat päästä NGH:n postituslistalle ja saada NGH:n julkaisuja, voit ottaa yhteyttä sähköpostitse osoitteella liv@nordgen.org. NGH:n internetsivujen osoite on www.nordgen.org.

Kanojen hoitoa käsitteleviä kirjoja:

Tengval, H. 1996. *Kanojen hoito – Opas vapaiden kanojen kasvattajille*. 140 sivua. Maaseutukeskusten Liitto. Tilaukset arkisin klo 8-16 020 74 72 485, 24 h vuorokaudessa 020 747 24 91 tai www.proagria.fi/julkaisut.

Niemelä, T. *Kananhoidon perusteet pienkanalassa*. Opas valmistuu vuoden 2003 loppuun mennessä. Tilaukset Suomen Siipikarjaliitosta Pikkusiipipalvelusta.

www.mtt.fi

www.siipi.net

PIKKUSIIPPI palvelee siipikarjaharrastajia

- Neuvoo, kysyy, keskustelee, ostaa ja myy...
Omatarve-, maatais-, luomu- tai rotukana...
- Myös lintutarhaajille tulossa oma osio
Ilmoittautumiskaavake palvelun etusivulla
- Jäsenmaksu 25 e / v.

Suomen Siipikarjaliitto r.y., 31600 JOKIOINEN
paivi.a.heikkila@agronet.fi, puh. 03-438 4737